

בס"ד.

ר' זכריה חתנו של ר' לוי ה'ה מספר מעשה זה:

ר' מאיר ה'ה יושב ודורש בליל שבת בבית הכנסת של חמת.

היתה שם אשה אחת עומדת ושומעת את דרשתו.

פעם אחת האריך ר' מאיר בדרשתו, המתינה עד שסיים.

כשבאה לביתה מצאה הנר שכבה.

אמר לה בעלה: היכן היית עד עכשו?

אמרה לו: שומעת הייתי בדרשת דורש.

והנה אותו האיש לצון,

אמר לה: בך וכו', אין את נכנסת לביתי עד שתלכי ומרקי בפניו של הדורש.

יצאה מביתה, ישרבה שבת ראשונה, שניה ושלישית.

אמרו לה שכנותיה: עדן שרונים אתם ככעס, נבוא עמך אצל הדרשן.

כנן שראה אותו ר' מאיר צפה ברוח הקדש, עשה עצמו חושש בעיניו,

אמר: כלום יש ביניכם אשה חכמה ללחוש לעין?

אמרו לה שכנותיה: לך את, לחשי לו ורקקי בתוך עינו ויהי מתרת לבעלה.

הלכה, וכנן שישבה לפניו היתה מתיראה מפניו,

אמרה לו: רבי, אין אני יודעת ללחוש לעין.

אמר לה: אף על פי כן, רקי בפני שבע פעמים ואתרפא.

עשתה כך,

אמר לה: לך אמרי לבעלה: אתה אמרת פעם אחת, ואני רקקתי שבע פעמים.

אמרו לו תלמידיו: רבי, כך מבזין את התורה?

אלו אמרת לנו, לא היינו מביאין אותו ומלקין אותו על העמוד והוא מתרצה ומתפייס לאשתו?

אמר להם: לא זה כבוד מאיר גדול מכבוד קונו.

ומה אם שם הקדש שנכתב בקדשה, אמר הכתוב שימחה על המים בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו –
וכבוד מאיר לא כל שכן.